

Finnistonská farma

Čtveřice dětí a pes Tim, který se jim motal kolem nohou, kráčela po prašné venkovské silnici až na konec vesnice, kde narazila na cestu, která uhýbala doprava – přesně jak jim to popsalo děvčátko v obchodě se zmrzlinou.

„Počkejte chvíli,“ poprosila Anna, která se zastavila u zvláštního obchůdku na rozcestí. „Podívejte, to je ale zajímavý obchod – prodávají tu starožitnosti. Koukněte na ty mosazné koně – ráda bych si jednoho nebo dva koupila. A ty staré tisky!“

„Ne, Aničko, teď ne,“ zamračil se Julián. „Jak vidíš nějaké vetešnictví, není s tebou k vydržení. Mosazné koně! Už jich máš celou hromadu! Jestli si myslíš, že s tebou půjdeme do toho tmavého, zatuchlého krámu...“

„Ale ne, nechci tam jít zrovna teď,“ bránila se Anna. „Ale vypadá to tu tak tajemně a zajímavě... Půjdu sem někdy sama a trochu si to vevnitř prohlédnu.“ Anna se podívala na vývěsní štít. „William Finniston – to je zvláštní, jmenuje se stejně jako tahle vesnice! Zajímalo by mě...“

„Pojď už,“ pobídla ji George netrpělivě a Tim zatahal Annu za sukni. Anička se ještě jednou podívala na ten úžasný krámeček a pak pospíchala za ostatními, pevně rozhodnuta, že se sem někdy určitě podívá.

Děti stoupaly po úzké klikaté cestě, podél níž se vlnily květy vlčího máku. Po chvíli před sebou uviděly vysoké stavení. Mělo tři poschodí, zdi nabílené vápnem a malá okénka, která napovídala, že jde o starší budovu. Po verandě se pnuly červené a bílé růže, a staré dveře z masivního dřeva byly otevřené dokořán.

Pětka se zastavila na kamenném zápraží, které svítilo čistotou, a nahlížela do tmavé haly. Uvnitř stála stará dřevěná skříň a selská židle. Na kamenné podlaze ležel poněkud prošlapaný koberec a v místnosti hlasitě tikaly staré pendlovky.

Někde zaštěkal pes, a Tim se hned přidal: „HAF! HAF!“

„Buď zticha, Time,“ okřikla ho George, která se bála, aby se odněkud nepřihnala smečka psů. Dívala se po zvonku nebo klepátku, ale nemohla nic najít. Vtom si Dick všiml krásného tepaného držátka, upevněného ke střeše verandy a visícího dolů. Že by to byl zvonek?

Zatáhl za držátko, a vzápětí se kdesi uvnitř domu ozval pronikavý zvuk zvonku. Všichni sebou trhli. Stáli beze slova a čekali, jestli se někdo objeví. Potom zaslechli kroky, a v hale se objevily dvě děti.

Byly úplně stejné!

„Dvojčata, která by si byla podobnější, jsem v životě neviděla,“ prohlásila Anna.

Julián se usmál, jak nejlaskavěji dovedl, a řekl: „Dobré odpoledne – jsme Kirrinovi – a – doufám, že nás čekáte.“

Dvojčata na ně zírala, aniž hnula brvou. Potom obě kývla hlavou. „Tudy, prosím,“ řekla jednohlasně a zamířila zpátky do domu. Čtveřice dětí na ně překvapeně zírala.

„Proč se tváří tak strnule a nadutě?“ zašeptal Dick a zatvářil se přesně jako dvojčata. Anna se zahihňala. Kráčeli za dvojčaty, která na sobě měla stejné tmavomodré džíny a stejné tmavomodré košile. Prošli chodbou kolem schodiště, zahrnuli za roh a vešli do obrovské kuchyně, která zároveň sloužila jako obývací pokoj.

„Mami, jsou tu Kirrinovi!“ oznámila dvojčata a bok po boku zmizela v dalších dveřích.

„Vítejte,“ řekla paní Philpotová. „Nečekala jsem vás tak brzy! Nezlobte se, že vám nepodám ruku – ale zrovna pro vás chystám ke svačině lívance. Jsem ráda, že jste tady. Měli jste příjemnou cestu?“

Paní Philpotová měla milý hlas a vlídný úsměv. Dětem se zalíbila na první pohled. Julián odložil kufr a rozhlédl se po místnosti.

„Krásné, starobylé místo!“ pochvaloval si. „Nedělejte si starosti s lívanci, paní Philpotová. Postaráme se o sebe. Jen nám řekněte, kde se můžeme ubytovat. Je to od vás hezké, že jste nás sem vzala.“

„Udělal jsem to ráda. Předpokládám, že vám teta řekla, že nám to právě teď na farmě neklape, jak bychom si přáli. Potěšilo mě, že vás sem na dva týdny poslala. Už tady nějaké hosty mám – jednoho Američana se synem – a tak mám dost práce.“

„No, s námi si nemusíte dělat vůbec žádné starosti,“ ujišťoval ji Dick. „Můžeme klidně nocovat na seníku nebo ve stodole. Nejsme zvyklí na žádný přepych.“

„To jsem ráda,“ oddechla si paní Philpotová a vrátila se k těstu na lívance. „Pro vás, děvenky, mám připravený pokojík, ale chlapci by museli spát s tím ma-

lým Američanem – a mám strach, že by se jim to asi moc nelíbilo.“

„Nějak bychom s ním vyšli,“ uklidňoval paní Philpotovou Julián, „ale jestli si můžeme vybrat, tak bychom raději byli sami. Třeba si můžeme dát lehátka do stodoly nebo tak něco. Hrozně rádi takhle spíme.“

Anna se podívala na laskavou, unavenou tvář paní Philpotové. Musí to být hrozné, pustit si do domu hordu cizích lidí, ať se vám líbí nebo ne. Přistoupila blíž.

„Jen si řekněte, a my vám s Georginou pomůžeme,“ nabídla se. „Můžeme stlát a utírat prach a podobné věci. Doma to také děláme a...“

„Jsem ráda, že vás tu mám,“ přerušila ji paní Philpotová a mile se na všechny usmála. „Nemusíte nic moc dělat. Dvojčata zastanou spoustu práce, až moc – pomáhají i na farmě. Běžte až nahoru, tam uvidíte dvě ložnice. Ta nalevo je vaše, děvčata, v té druhé spí ten kluk z Ameriky. Vy se, chlapci, podívejte do stodoly, jestli tam jsou nějaká lehátka. Dvojčata tam s vámi skočí.“

Právě v té chvíli se dvojčata znovu objevila v kuchyni. Stála vedle sebe jako dvě brambory v řádku. George se k nim otočila.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se jednoho.

„Harry!“

„A ty?“

„Harry!“ odpovědělo druhé dvojče.

„Přece nemáte stejná jména?“ podivila se George.

„No, to máte tak,“ vysvětlovala jejich matka. „Chlapec je křtěný Henry, ale vzniklo z toho Harry. A děvče se správně jmenuje Harriet, ale sama si začala říkat Harry – zkratka a dobře je to Harry a Harry.“

„Já jsem myslel, že to jsou dva kluci,“ vykulil oči Dick. „Jsou si hrozně podobní!“

„Chtějí být od sebe k nerozeznání,“ zasmála se paní Philpotová. „A protože Henry nechce nosit dlouhé vlasy jako děvče, dala se Harriet ostříhat na kluka. Já sama někdy nevím, kdo je kdo.“

Dick se začal uculovat. „To je zvláštní, že některé holky chtějí vypadat jako kluci,“ utrousil a vrhl lišácký pohled na George, která se na něho vztekle zašklebila.

„Vy dva,“ řekla paní Philpotová dvojčatům, „ukážte dětem, kde je hořejší ložnice, a potom zaveďte chlapce do té velké stodoly. Budou tam spát na lehátkách.“

„Tam spíme my,“ protestovala dvojčata jednohlasně a zamračila se skoro jako George.

„No tak tam spát nebudete,“ prohlásila matka. „Už jsem vám řekla, že si máte dát matrace do té malé komory u chléva.“

„Je tam hrozně dusno,“ řekla dvojčata.

„Nechte to, jak to je – nechceme dělat problémy,“ vložil se do toho Julián, který cítil, že mají dvojčata hrozný vztek. „Nemůžeme v té komoře spát my?“

„To tedy ne, ve stodole je dost místa pro všechny,“ rozhodla paní Philpotová a změřila si dvojčata přísným pohledem. „Běžte a udělejte, co jsem vám řekla. Vezměte děvčata nahoru a potom se běžte s chlapci podívat do stodoly.“

Dvojčata se stále vzpurným výrazem ve tváři se louldala k zavazadlům. Dick se postavil mezi ně a kufry. „Vezmeme to sami,“ prohlásil rozhodným hlasem. „Nechceme obtěžovat.“

Popadli s Juliánem každý jeden kufr a vydali se za

dvojčaty, která vypadala dost překvapeně. George šla s Timem za nimi. Tvářila se spíš pobaveně než naštvaně. Anna se sehnula pro lžici, která upadla paní Philpotové.

„Děkuju ti, drahoušku,“ řekla paní Philpotová. „Nechte se našimi dvojčaty otrávit. Jsou trochu divná dvojka, ale jsou hodní. Jenom prostě nemají rádi cizí lidi v domě, to je všechno. Slib mi, že kvůli tomu nebudete naštvaní. Chci, aby vám u nás bylo dobře.“

Anička pohlédla do unavené, laskavé tváře paní Philpotové a usmála se. „Slibuju, že si nebudeme dělat starosti kvůli dvojčatům, a vy mi slibte, že si nebudete dělat starosti kvůli nám. A řekněte, když budete potřebovat s něčím pomoci!“

Anna vyšla z kuchyně a zamířila ke schodišti. Ostatní už byli v ložnici. Byla to poměrně velká místnost s bílými stěnami, malým oknem a prkennou podlahou.

„Všimněte si té podlahy,“ upozorňoval ostatní Julián. „Je z poctivého dubového dřeva a za ta léta, co ten dům stojí, se prkna skoro vybělila. Farma musí být dost stará. Podívejte se na ty trámy! Hej, vy dva, máte krásný dům!“

Dvojčata kývla hlavou jako na povel.

„Vypadáte jako panáčci na klíček – říkáte stejné věci ve stejnou chvíli, chodíte společně, i hlavou kýváte najednou,“ řekl Dick. „Umíte se taky smát?“

Dvojčata se zatvářila dotčeně. „Nech toho, Dicku,“ strčila do bratra Anna. „Neutahuj si z nich. Radši se běžte podívat na tu stodolu. My zatím vybalíme pár čistých věcí, které jsme vám přivezly, a pak vám to přineseme dolů.“

„Dobře,“ souhlasil Dick a vyšel s Juliánem z ložnice. Naproti byly otevřené dveře do pokoje, kde spal ten neznámý kluk. Byl tam hrozný nepořádek. „Páni, jak může mít někdo v pokoji takový binec!“ vykřikl Dick. „To je trochu silné kafe i na mě.“

Chlapci sešli po schodech a Dick se otočil, jestli jdou dvojčata za nimi. Dvojice dětí ale pořád stála na schodišti a rozzlobeně ukazovala na neuklizený pokoj.

Dick si pomyslel, že toho cizího kluka asi mají plné zuby. Doufal, že s dvojčaty budou přece jen vycházet o trochu líp. „Ne tak rychle, Julku. Počkej na dvojčata, ať se samou ochotou nepřetrhnou!“